

Prolog

Muzeul Luvru, Paris

22.46

Renumitul custode Jacques Saunière se împletici pe pardo-seala Marii Galerie a muzeului. Se rezezi la cel mai apropiat tablou pe care-l zări, un Caravaggio. Înfăcând rama aurită, bătrânul de șaptezeci și șase de ani trase de ea până ce o desprinse de pe perete și se prăbuși cu pânza la piept.

După cum anticipase, un grilaj de fier bubui în apropiere și blocă intrarea în galerie. Parchetul se zgudui. Undeva, departe, o alarmă începu să țiuie.

Custodele rămase întins pe jos o clipă, încercând să-și recapete suflul și să decidă ce are de făcut în continuare. „Sunt încă în viață.“ Se trase într-o parte de sub pânză și privi în jur, în căutarea unui loc în care să se ascundă.

O voce răsună cutremurător de aproape:

– Nu mișca!

În patru labe, custodele incremeni. Ușor, cu mișcări lente, își întoarse capul.

La nici cinci metri distanță, dincolo de poarta închisă, atacatorul – care avea o constituție robustă – îl privea printre gratiile de fier. Era înalt și bine făcut, cu pielea albicioasă, de parcă ar fi fost a unei fantome, și părul rar, alb și el. Ochii aveau irisul roz

și pupila roșie-vinete. Albinosul scoase un pistol din buzunar și, printre barele de fier, îl îndreptă spre custode.

– N-ar fi trebuit să fugi, zise cu un accent greu de identificat. Acum, spune-mi unde e!

– Ți-am spus deja, băgăi bătrânul și îngenunche umil pe podea. Habar n-am despre ce vorbești!

– Minți!

Omul îl privea fără să i se clintească un mușchi măcar; singura licărire de viață părea a fi sclipirea din ochii lui roșii.

– Tu și confrății tăi aveți ceva ce nu vă aparține, adăugă.

Custodele simți cum un val de adrenalină i se revarsă în vene. „Cum e posibil să știe asta?”

– Iar în noaptea asta va reveni în mâinile posesorilor lui de drept. Spune-mi unde e ascuns, și te las în viață.

Albinosul își îndreptă arma spre țeasta bătrânului.

– E un secret pentru care merită să mori?

Saunière abia mai putea respira.

Matahala își lăsă puțin capul pe umăr, privind în lungul țevii, gata să tragă.

Custodele își ridică mâinile în semn de apărare.

– Așteaptă... șopti el. Îți voi spune tot ce vrei să știi.

Apoi rosti lent, cu grijă, cuvintele pe care le repetase de atâtea ori înainte, minciuna pe care o pregătise de mult... și pe care se rugase să nu fie vreodată nevoit s-o spună.

Când isprăvi de vorbit, atacatorul zâmbi încântat.

– Da. Este exact ceea ce mi-au spus și ceilalți.

Saunière încremeni. „Ceilalți?”

– I-am găsit și pe ei, rânji Albinosul. Pe toți trei. Tu mi-ai confirmat ce mi-au spus ei.

„Nu se poate!” Adevărata identitate a custodelui, ca și identitățile celor trei seneșali, era aproape la fel de sfântă ca și secretul pe care îl păstrau. Acum Saunière își dădu seama că, respectând procedura strictă, seneșalii îi serviseră individului aceeași minciună înainte de a-și găsi sfârșitul. Așa cerea protocolul.

Albinosul își aținti din nou arma.

– După ce vei muri, eu voi fi singurul care știe adevărul.

„Adevărul.” În aceeași fracțiune de secundă, Saunière își dădu seama cu oroare de ce se întâmplă. „Dacă mor, adevărul va fi pierdut pentru totdeauna.” Instinctiv, sări într-o parte, încercând să se adăpostească.

Arma bubui și custodele simți o arsură când glonțul îi pătrunse în stomac. Căzu cu fața în jos... chircindu-se de durere. Cu mișcări încete, se rostogoli și își privi atacatorul printre gratii.

Pistolul era îndreptat spre capul său.

Închise ochii. În mintea lui, frica se împletea cu regretul.

Clicul sec al încărcătorului gol răsună de-a lungul galeriei. Saunière deschise ochii.

Albinosul își cerceta arma, aproape amuzat. Își duse mâna la buzunar, după un alt încărcător, dar păru să se răzgândească și privi calm spre abdomenul custodelui.

– Eu mi-am terminat treaba aici.

Bătrânul se uită în jos și văzu gaura pe care o lăsase glonțul în pânza albă a cămășii. Era înconjurată de un inel sângieru, la câțiva centimetri sub stern. Stomacul. Cu cruzime parcă, glonțul îi ratase inima. Ca veteran al războiului din Algeria, custodele știa ce moarte lentă și cumplită îl aștepta. Timp de cincisprezece minute, acizii din stomac i se vor scurge în cavitatea toracică, otrăvindu-l încetul cu încetul, din interior.

– Durerea e un lucru bun, *monsieur*, spuse Albinosul, după care dispăru.

Rămas singur, Jacques Saunière își îndreptă din nou privirea spre poarta de fier. Rămăsese captiv aici, înăuntru, iar ușile nu aveau să se deschidă decât după cel puțin douăzeci de minute. Până atunci însă, el va fi mort. Cu toate acestea, spaima care îi strângea inima era cu mult mai rea și mai puternică decât frica de moarte.

„Trebuie să transmit secretul.”

Ridicându-se cu greu în capul oaselor, gândul îi zbură spre cei trei confrăți ai săi, asasinați... la generațiile dinaintea lor... la misiunea care le fusese încredințată.

„Un neîntrerupt lanț al cunoașterii.“

Iar acum brusc, în ciuda tuturor precauțiilor... în ciuda tuturor măsurilor de prevedere... Jacques Saunière rămăsese unica verigă în viață, singurul păstrător al unuia dintre cele mai mari secrete care au existat vreodată.

Tremurând, izbuti să se ridice în picioare.

„Trebuie să gălesc o cale...“

Era închis în Marea Galerie și în lumea întreagă exista doar o singură persoană căreia îi putea preda ștafeta. Saunière privi în jur, la zidurile luxoasei sale închisori. Unele dintre cele mai cunoscute tablouri din lume păreau să-i suradă, asemenea unor vechi și dragi prieteni.

Crispându-se de durere, își adună forțele și se strădui să-și limpezească mintea. Misiunea disperată de care trebuia să se achite urma să-i solicite – știa bine acest lucru – fiecare secundă care-i mai rămăsese din viață.

1

Robert Langdon se trezi cu greu.

În întunericul din cameră suna un telefon – un sunet subtil, nefamiliar. Bâjbâi pe noptieră și aprinse veioza. Își miși ochii și privi în jur: un luxos dormitor în stil renascentist cu mobilier Ludovic al XVI-lea, fresce și un pat uriaș din mahon, cu baldachin.

„Unde mama naibii sunt?!“

Pe halatul de baie, agățat de unul dintre stâlpii patului, erau brodate trei cuvinte: HÔTEL RITZ, PARIS.

Încet, ceafa începea să se risipească.

Ridică receptorul.

– Alo?

– *Monsieur* Langdon? spuse o voce de bărbat. Sper că nu v-am trezit!

Buimac, căută ceasul de pe noptieră. Era 12.32. Noaptea. Nu dormise decât o oră, dar se simțea de parcă trecuse deja în lumea dreptilor.

– Vă sun de la recepție, *monsieur*. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar aveți un oaspete. Insistă că este vorba despre o problemă urgentă.

Încă nu reușise să-și revină de-a binelea. „Un oaspete?“ Privirea îi căzu pe un fluturaș mototolit care se afla la capătul patului:

UNIVERSITATEA AMERICANĂ DIN PARIS
are plăcerea de a vă oferi
O SEARĂ CU ROBERT LANGDON,
PROFESOR DE SIMBOLISTICĂ RELIGIOASĂ,
HARVARD UNIVERSITY

Langdon mormăi ceva ininteligibil. Conferința din seara asta – o prezentare însoțită de diapozitive despre simbolismul care se ascunde în structura catedralei din Chartres – atinsese, probabil, câteva puncte sensibile în rândul publicului. Probabil că vreun specialist cucernic îl urmărise și voia să înceapă acum o dispută.

– Regret, spuse în receptor, dar sunt foarte obosit și...

– *Mais, monsieur*, insistă recepționarul, coborându-și vocea până la nivelul unei șoapte presante. Oaspetele dumneavoastră este o persoană foarte importantă!

Langdon nu se îndoia câtuși de puțin. Cărțile lui despre pictura și simbolistica religioasă îi aduseseră o nedorită celebritate în lumea artei, iar cu un an în urmă, implicarea sa într-un incident petrecut la Vatican și puternic mediatizat îl propulsase în lumina reflectoarelor. De atunci, șirul preținșilor istorici și al specialiștilor autodeclarați care-i băteau la ușă părea a nu se mai sfârși.

– Dacă sunteți amabil, spuse Langdon străduindu-se să păstreze un ton politicos, notați dumneavoastră numele și numărul de telefon al respectivului domn și comunicați-i că voi încerca să-l contactez înainte de a părăsi Parisul, marți! Vă mulțumesc!

Și închise, înainte ca recepționarul să mai apuce să spună ceva.

Ridicându-se în capul oaselor, se încruntă la broșura informativă destinată clienților, pe a cărei copertă scria mare: DORMIȚI CA UN PRUNC ÎN ORAȘUL LUMINILOR. RELAXAȚI-VĂ LA RITZ, ÎN PARIS. Își întoarse capul și privi oglinda care acoperea aproape în întregime peretele de vizavi. Chipul care îl privea de acolo părea a fi al unui necunoscut – ridat și obosit.

„Chiar ai nevoie de o vacanță, Robert!”

Anul care trecuse își lăsase puternic amprenta asupra lui și imaginea din oglindă o arăta perfect. Ochiul, de un albastru viu de obicei, erau acum tulburi și melancolici. Barbia cu groșiță era acoperită de un început de barbă. În jurul tâmpelor, firele cărunte se înmulțiseră, începând să-i acopere părul des, aspru și negru. Deși colegele lui susțineau că firele argintii nu făceau decât să-i sporească aerul intelectual, el, unul, se cam îndoia...

„Dacă m-ar vedea acum cei de la *Boston Magazine*...!”

Luna trecută, spre iritarea lui, publicația îl situase în rândul celor mai interesante zece personalități ale orașului – o onoare mai degrabă dubioasă, care-l transformase în ținta ironiilor și înțepăturilor din partea colegilor de la Harvard. În seara aceasta, la aproape cinci mii de kilometri de casă, articolul respectiv fusese dezgropat și readus în actualitate pentru a-i băntui conferința.

– Doamnelor și domnilor, rostise moderatoarea în fața publicului care umpluse până la refuz Le Pavillon Dauphine, din cadrul Universității Americane din Paris. Oaspetele nostru din această seară nu mai are nevoie de nici o prezentare. Autor a numeroase cărți, printre care *Simbolistica sectelor secrete*, *Arta la Illuminati* și *Limbajul pierdut al ideogramelor*, a scris totodată una dintre cele mai importante lucrări în domeniul iconologiei religioase – și nu exagerez deloc spunând acest lucru; mulți dintre dumneavoastră studiați la orele de curs după manualele sale.

Studentii din public încuviințaseră entuziaști.

– Mă gândisem ca în această seară să-l prezint inspirându-mă din impresionanta sa autobiografie. Însă, continuase moderatoarea aruncându-i o privire jucăușă, o persoană din public mi-a oferit o sursă de inspirație mult mai... *interesantă*, dacă-i pot spune așa.

Și scosese la vedere un exemplar din *Boston Magazine*.

Langdon se crispose. „De unde mama naibii a făcut rost de chestia asta?”

Moderatoarea începuse să citească fragmente din articol, iar el nu știuse cum să se afunde mai adânc în fotoliul pe care

stătea. După treizeci de secunde, publicul râdea, iar femeia nu dădea semne că ar vrea să se oprească.

– Iar refuzul domnului Langdon de a vorbi despre neobișnuitul rol pe care l-a jucat anul trecut, în Conclavul de la Vatican, i-a adus noi puncte în clasamentul celor mai interesante personalități. Ce ziceți, doriți să aflați și alte amănunte?

Publicul aplaudase.

„S-o oprească cineva!“ se rugase el atunci când femeia începuse să citească din nou.

„– Deși profesorul Langdon ar putea fi considerat o frumusețe mai puțin izbitoare decât unii dintre laureații noștri mai tineri, acest universitar de patruzeci și... de ani are în mod cert o alură de intelectual rasat. Prestanța îi este subliniată de o voce baritonală, neobișnuit de joasă, pe care studentele sale o descriu ca fiind «ciocolată pentru urechi».“

Sala izbucnise în râsete.

Langdon se silise să afișeze un zâmbet stânjenit. Știa ce urmează – o frază ridicolă despre „Harrison Ford în sacou Harris“ – și, fiindcă în această seară crezuse că poate îmbrăca iarăși în siguranță sacoul respectiv și puloverul pe gât marca Burberry, se hotărâse că trebuie să treacă la acțiune.

– Mulțumesc, Monique, îi spusese el și, ridicându-se brusc, o invitase elegant să coboare de pe podium. *Boston Magazine* are un gust prea pronunțat pentru ficțiune.

Apoi se întorsese spre public cu un oftat din adâncul pieptului.

– Iar dacă aflu care dintre dumneavoastră i-a oferit articolul acela, deportarea vă așteaptă!

Oamenii izbucniseră din nou în râs.

– Ei bine, prieteni, după cum știți, în această seară vom vorbi despre puterea simbolurilor...

Țârâitul subțire al telefonului se auzi iarăși în întuneric. Scrâșnind un „de necrezut“ printre dinți, Langdon ridică receptorul.

– Da?

Așa cum bănuise, era tot recepționarul.

– Domnule Langdon, vă rog să mă scuzați. V-am sunat pentru a vă informa că oaspetele acela se îndreaptă chiar acum spre camera dumneavoastră. Am crezut de cuviință că e bine să vă anunț.

Profesorul se trezise de-a binelea.

– Ați trimis pe cineva spre camera *mea*?!

– Îmi cer scuze, *monsieur*, dar o persoană de acest rang... nu-mi pot asuma autoritatea de a-i interzice să vină.

– Dar cine este omul acesta?

Recepționarul închisese însă.

Aproape în aceeași clipă, în ușa se auzi o bătaie nerăbdătoare. Nu foarte în largul lui, Langdon coborî din pat; tălpile i se infundară în mocheta groasă de pe podea. Își trase halatul de baie pe umeri și se apropie de ușa.

– Cine e?

– Domnule Langdon! Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră! Engleza individului avea un accent puternic, ca un lătrat dur și autoritar.

– Sunt locotenentul Jérôme Collet. Direction Centrale Police Judiciaire.

„Poliția judiciară?!“ Langdon rămase o clipă tăcut; știa că DCPJ era corespondentul francez al FBI.

Fără a ridica lanțul de siguranță, întredeschise ușa doi centimetri. Chipul care îl privea de dincolo de prag era lunguleț și palid. Bărbatul părea extrem de slab și purta oficiala uniformă albastră.

– Pot să intru?

Langdon ezită, simțindu-se nesigur sub privirile șterse ale celuiilalt.

– Despre ce este vorba?

– *Mon capitaine* are nevoie de experiența dumneavoastră profesională într-o problemă personală.

– *Acum?* băigui profesorul. E trecut de miezul nopții!

– Greșesc dacă spun că în această seară aveți programată o întrevvedere cu directorul muzeului Luvru?

Dintr-odată, Langdon simți o ușoară neliniște. Avusese, într-adevăr, stabilită o întâlnire cu apreciatul custode după conferința din această seară, dar Saunière nu își făcuse apariția.

– Nu, nu greșiți. De unde știți dumneavoastră acest lucru?

– Am găsit numele dumneavoastră în agenda Domniei Sale!

– Sper că nu s-a întâmplat nimic grav.

Agentul oftă greu și-i întinse prin ușă o fotografie.

Când văzu imaginea, Langdon incremeni.

– Fotografia aceasta a fost făcută acum mai puțin de o oră. În interiorul muzeului Luvru.

Fără a-și dezlipi ochi de la imagine, profesorul simți cum repulsia inițială i se transformă într-o bruscă revărsare de mânie.

– Cine a făcut asta?!

– Sperăm că dumneavoastră ne veți ajuta să răspundem la această întrebare, ținând seama de cunoștințele pe care le aveți în domeniul simbolisticii și de programata dumneavoastră întrevvedere cu Domnia Sa.

Langdon se holbă la fotografie, cu oroare, dar și cu teamă. Imaginea era cumplită și extrem de bizară, deși îi dădea impresia unui déjà-vu. Acum mai bine de un an, primise o altă fotografie, a unui alt cadavru, și o solicitare similară. Douăzeci și patru de ore mai târziu, era cât pe ce să-și piardă viața la Vatican. Fotografia asta nu semăna deloc cu cea de atunci și totuși, ceva anume, în acest scenariu, părea ciudat de familiar.

Agentul se uită la ceas.

– *Mon capitaine* ne așteaptă, *monsieur!*

Profesorul abia dacă îl auzi; nu putea să-și desprindă privirea de pe fotografie.

– Simbolul de aici... și modul în care trupul lui este atât de straniu...

– Poziționat? îi sugerează agentul.

Langdon încuviință înfiorat.

– Nu-mi imaginez cine ar fi putut să facă așa ceva!

Agentul îl fixă încruntat.

– Nu ați înțeles, domnule Langdon! Ceea ce vedeți în această fotografie... *monsieur* Saunière însuși și-a făcut asta.

2

Undeva, la un kilometru și ceva depărtare, individul albinos pe nume Silas trecu schiopătând de poarta luxoasei clădiri de pe Rue La Bruyère. Ciliciu¹ cu țepi pe care îl purta în jurul coapsei îi intra în carne, și totuși sufletul îi era luminat de bucuria de a-L sluji pe Dumnezeu.

„Durerea e un lucru bun.“

Ochii lui roșii cercetară holul de la intrare. Pustiu. Urcă scările în tăcere, cu grijă, să nu-i trezească pe frați. Ușa dormitorului lui era deschisă; încuietorile erau interzise aici. Intră și închise ușa după el.

Camera avea un aer spartan – podea de scânduri, un dulap din lemn de brad și, în colț, o saltea învelită în pânză de cort, care-i servea drept pat. Săptămâna aceasta era oaspete aici, dar în trecut, timp de mulți ani, fusese binecuvântat cu un sanctuar similar în New York.

„Domnul mi-a oferit un adăpost și un scop în viață.“

În această seară, în sfârșit, Silas era convins că a început să-și mai plătească din datorii. Grăbindu-se spre dulap, scotoci după telefonul mobil ascuns în sertarul de jos și formă un număr.

– Da? răspunse vocea unui bărbat.

¹ Ciliciu, din grecescul *kilikion*, centură de metal sau cămașă de păr aspru pe care, în Evul Mediu, călugării catolici o purtau pe sub veșminte, pentru a-și mortifica trupul. (n.red.)